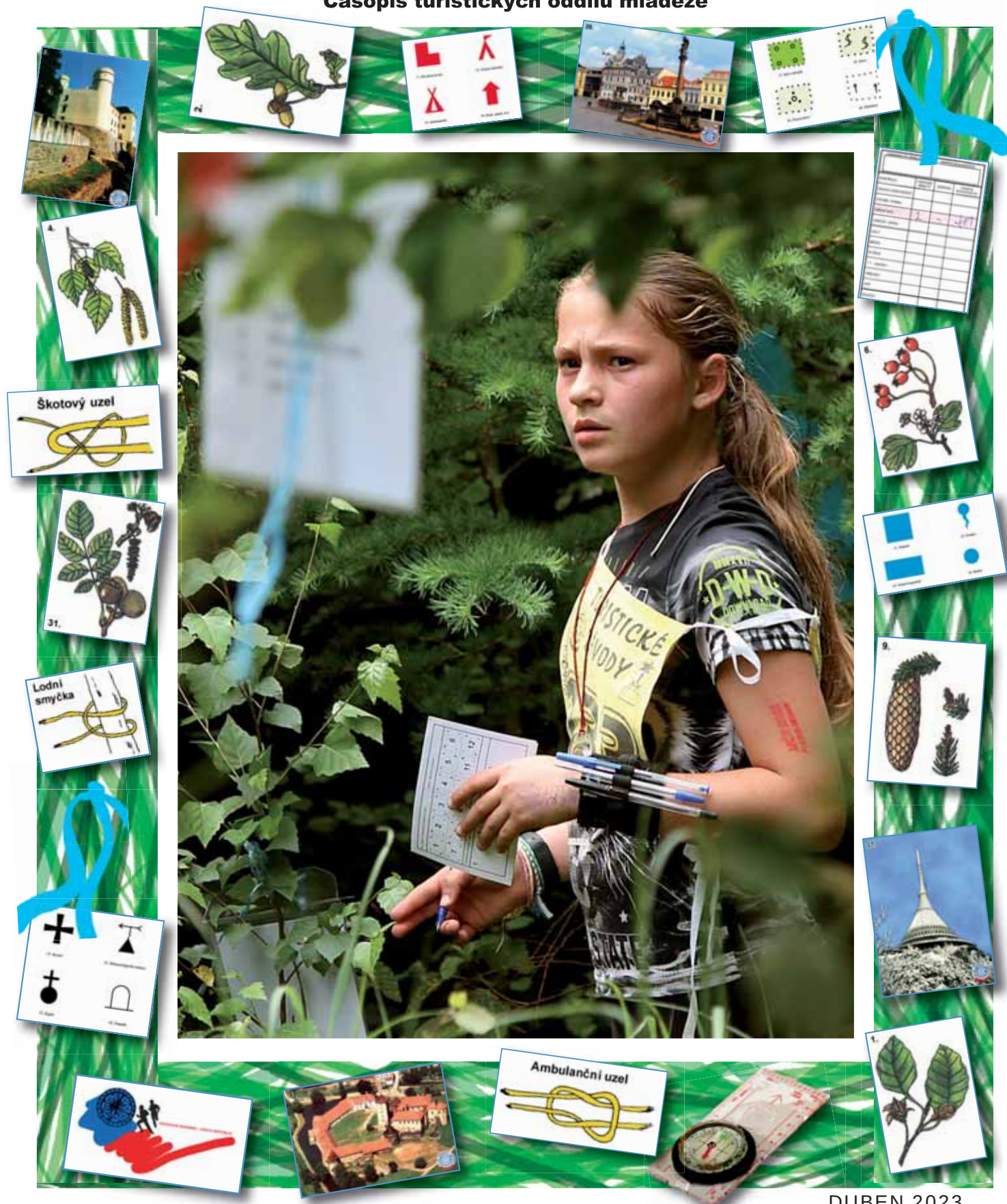

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

DUBEN 2023

Uzlařská regata 2023

V neděli 26. února se uskutečnil již 27. ročník Uzlařské regaty. V klubovně nás uzlovalo 44. V doprovodné soutěži, uzlování poslepu, zvítězili Kateřina Popelová a Jan Vejrosta, když oba dosáhli na setinu stejného času. V play off zvítězil rovněž Jan Vejrosta. V hlavní soutěži pak mezi nejmladšími zvítězila Linda Bínová před Michalem Bínou a Nicol Mancírovou. V prostřední kategorii (11-14 let) zvítězila Eliška Beranová před Eliškou Sodomkovou a Jardou Beranem. V kategorii 15 let a starší zvítězil Jan Vejrosta před Kateřinou Popovou a Klárou Buncovou. Držitelem putovního poháru se časem 18,75 vteřiny stal Jan Vejrosta. Potěšilo nás, že uzlování šesti základních uzlů zvládají všichni a občasné chyby nejsou dány neznalostí, ale jsou daní za snahu o co nejlepší čas.

*Zdeněk Vejrosta,
TOM Vltavský paprsek,
Kralupy nad Vltavou*

Z Libčic do Kralup

V sobotu 4. března jsme se vydali na poznávací výlet po okolí. Vlakem jsme dojeli do Libčic, z nádraží strmou stezkou na Liběhrad. Zde proběhlo první kreslení – výhled na Vltavu – a hledání šnečích ulit. Pak již po zelené okolo Hašlerovy vily do Dolan a stále podél Vltavy ke Kralupům. Naproti Chvatěrům bylo na pořadu druhé kreslení - zámek Chvatěrůby. A pak již k mostu do Kralup, kde byl náš osmikilometrový poznávací výlet u konce.

Zdeněk Vejrosta

foto: Vratislav Florián

duben 2023

OBSAH

str. 4	Hraboš není škůdce, <i>Václav Holý</i>
str. 5	Zimní výprava, <i>Tom Weicht</i>
str. 6	Prázdniny na lyžích, <i>Anna Vitalová</i>
str. 7	Téměř jarní vandr, <i>Jiří Krajča</i>
str. 8	Jarní prázdniny, <i>Zdena Novotná</i>
str. 9	Tip na výpravu: Mikulášovice, <i>Kateřina Hurtová</i>
	První čtvrtletí Radovánky, <i>David Erlebach</i>
str. 10	Jak tomíci šablonovali?, <i>Lukáš Hodek</i>
str. 12	Čtyři tomíci na tripu, <i>Adam Weicht</i>
str. 15	Soutěž o vypádlování jezu, <i>Petr Teringl</i>
	Hořcová výzva 2023, <i>Anežka Klabanová</i>
str. 16	Tábor Na Ostrůvku slaví třicet let, <i>Milan Blšťák</i>
str. 18	Práce Milan Kubačák, <i>Karel Snětina</i>
str. 20	Týpí jako domov, <i>Josef Porsch</i>
str. 21	Mikešovo nožobraní, <i>Jiří Lukeš</i>
str. 22	Trek v národním parku Sarek, <i>Jana Mejzrová</i>
str. 23	Kde na vás Kvído čeká, <i>Roman Hřůza</i>
str. 24	Významné rovnoběžky, <i>Václav Křepelák</i>
str. 25	Co bylo, <i>Tomáš Novotný</i>
str. 26	Ohlasy, Joe Kuna osmdesátiletý, <i>Hana Paňáková</i>
str. 27	Jarní výprava do Domečku, <i>Vratislav Florián</i>

Toulání s nestory po Praze

Tomík je plný výzev pro mladé a ještě mladší. Tak to má být. Náš spolek žije aktuálně Hořcovou výzvou a já smekám před nepočetnou partou organizátorů (Youry, Tomku, Anežko, Ondro, díky!) i před nadšením, s jakým se do všech těch srandiček, ptákovinek i věcí vážných a potřebných zapojily stovky a stovky tomíků i jejich přátel.

Mezi tomíky však patří i ti dříve narození. Roztocké ústředí myslí i na kolegyně a kolegy, kteří nechali v práci s tomíky velký kus svého života i srdce. Pracovně je nazýváme nestoři. Stejně jako v minulosti už mnohokrát, i letos chystáme pro naše milé kolegy zajímavou jarní akci.

V necelých třech květnových dnech přespí čtyřicítka zájemců, bývalých i současných vedoucích dřívějšího data narození a jejich doprovodu, na noblesním místě! Věřte nebo ne, budou se moci ze svých pokojů dívat do oken pana prezidenta Pavla. Neprozradíme to úplně přesně, podrobnosti si přečtete až v dalším Tomíkově.

Kolegy z celé republiky čeká společná večeře, trocha poklábosení a vzpomínání, sobotní večer bude patřit múzám. Letos se vyhoupnou na jeviště Divadla Palace a budou jimi například i oblíbení Eliška Balzerová, David Novotný nebo Miroslav Etlzer...

Co by to bylo za nestorské toulky Prahou, kdyby chyběl Radek Beneš se svou detailní znalostí památek, historie, pražských pověstí... Šarmantní průvodce je připraven na nedělní dopoledne. Těšíme se. My, pořadatelé z ústředí a těší se i naši hosté.

Závěrem snad jen taková malá otázka. Co u vás v oddílech? Myslíte na své dříve narozené? Jste s nimi v kontaktu? Zvete je na oddílové akce, na kafe, do klubovny... Že vám ještě nedávno lezli na nervy a nenechali si nic vymluvit? Ale no tak... Vy mladší, zkuste to. Nikdy není pozdě.

Tomáš Novotný

Hraboš není škůdce

Zkraje jara jsme často v televizi slyšeli, že hraboši jsou škůdci. V Hradci Králové tomu tak není. Ba naopak, jsou tu prospšní. V prosinci minulého roku hradecský oddíl Pěšinky a Ostrží změnil téměř po třiceti letech svůj název, historicky již podruhé. V Hradci Králové se tak objevili Hraboši. Zasloužilá zakladatelka Pěšinek Václava Uncida Hušková po více než pětatřiceti letech odešla do oddílového důchodu a vedení se ujali její mladí oddíloví odchovanci.

V lednu se Hraboši vydali do Prachovských skal. Byl výjimečně teplý začátek roku. Místo klouzání se po námrazách v úžinách skalního města jsme se klouzali po bahně, což některým jedincům nevadilo.

Další výprava měla jasný cíl, jet za sněhem a pořádně si zajezdit na pekáčích. On takový hradecký Hraboš totiž ve své domovině sněhu moc nepotká. Hraboši se tedy vydali do Trutnova, odkud šli přes Kozí kameny do Malých Svatoňovic. Vyřídili jsme se dostatečně – pekáčování v zasněženém skate parku, nekonečné padání do naducaných závějí i sjíždění do hromady, podezřele se tyčící na kraji pole, bylo skvělým zážitkem.

Další hraboší dobrodružství bylo do keltských končin, okolí Nasavrku. Údolí Strádovského pekla, Keltská stezka či rozhledna Boika poskytly skvělé prostředí pro dva Galy – Moudrixu a Lobotomixu.

Ti nás svými výstupy doprovázeli celou výpravu. Vyšlo najevo, že naše letní dobrodružství bude s Asterixem a Obelixem. Hraboši stihli pomalovat hořcová trika, na tábořišti zasázet rybíz, muchovník a jostu. Aktuálně sprádají své síly do Hořcové výzvy. No, takový Hraboš se zkrátka nenudí. **Tak ať nám to hrabe!**

Václav Holý,
TOM Hraboši, Hradec Králové

Slovíčko pod čarou: Nemohu si dovořit oslovit zasloužilé vedoucí, aby se nebáli předávat zodpovědnosti v oddíle dál. Mohu však apelovat na mladé vedoucí, aby se nebáli odpovědnosti a šli do toho!

Zimní výprava

V březnu se vypravili kluci a holky z našeho oddílu na první sobotní družinovou výpravu do okolí Opavy. Bylo nás více než čtyřicet, ve třech partách. Nejmladší to vzali podél Melčského potoka do Žabího údolí k poutnímu místu Maria Talhof, mladší, přestože tuto sobotu panovalo naprosto nevlídné počasí, šli po trase staré, dávno zaniklé železnice přes Skřípov do Hradce nad Moravicí a několik málo nejstarších pak strávilo krásnou noc v lesácké chajdě Sedlovka v Jeseníkách.

Tábornický program byl hodně ovlivněn velice silným větrem a mrazivým počasím. Přesto se některým podařilo rozdělát ohničky, najít pár kešek, zahrát cestou několik her a ujít nějaké kilometry. Nejmladší a mladší ušli asi 12 km a starší s plnými batohy ve dvou dnech asi 20 km.

Zatímco mladší odolávali protivnému silnému větru někde za Opavou, starší šla-

pali dopoledne od vlaku z Vrbna pod Pradědem v chumelenici, s doporučením od revírnicka, že nemáme jít kvůli větru po hřebeni. Odměnou nám však byla vymrzlá bouda, ve které však bylo po zatopení v kamnech velice příjemně a útulno.

V podvečer se vítr trochu utišil, takže jsme mohli vystoupat na Žárový vrch, zajít si do studánky pro vodu a pak si již v boudě vařit dobroty, hrát hry a zpívat při guitarlele a hrát na housle. To se však počasí již začalo měnit a noc byla plná hvězd, teplota klesla na mínus deset. Když jsme šlapali na Rolandův kámen a přes Ludvíkov zpět na vlak, sníh nám křupal pod nohama. Byl to zvláštní, ale krásný víkend.

*Tom Weicht,
TOM KADAO, Opava*

Prázdniny na lyžích

Po velmi vydařeném týdnu lyžování v Saalbachu v minulém roce jsme si řekli, že by byla velká škoda to nezopakovat. Plánování už nebylo tak dlouhé, jelikož jsme přesně věděli, na jaké místo se vydáme. Dlouhá a stresující byla ale zejména snaha vymyslet co nejekonomičtější a zároveň nejpohodlnější variantu dopravy. Takže v pátek večer, kdy bylo vše připravené na ranní odjezd, auta rozdělená a bagáž naložená, jsme si jako vedoucí dali zaslouženou sklenku vína.

V sobotu ráno jsme měli sraz už v 6:30 před klubovnou, kde jsme naložili posledních pár věcí a také sebe samotné do aut a mohli vyrazit. Nakonec se nám podařilo jet třemi dodávkami a čtyřmi osobními, tzv. rodinnými auty. Z toho tedy jedna dodávka vyrazela až ve 12, jelikož řidič musel ještě odběhnout běžecký závod. Cesta byla dlouhá, ale klidná a utíkala vcelku rychle. Někteří byli rychlejší, dodávka s vozíkem o něco pomalejší, ale na plánovaných zastávkách jsme se většinou všichni aspoň na chvíli potkali, včetně té, kde padla všechna eura některých členů na nákup v Burger Kingu.

Jakmile jsme sjeli z dálnice mezi hory, mohli jsme začít hrát naši oblíbenou hru, a to – kdo napočítá více **tesel**.

Po nějakých osmi hodinách jsme dorazili na místo a finálně si rozdělili pokoje, což naštěstí proběhlo bez větších nepokojů. Vyložili jsme auta a vozík, uvařili čaj, dojedli svačiny, počkali na poslední posádku vyjíždějící později a utíkali do postelí, ať jsme ráno ready na svah. Předpověď počasí na celý týden nevypadala moc slibně, ale nakonec to vyšlo pěkně. Nebylo sice celý týden slunečno, ale taky celý týden nepršelo a nebyl nesnesitelný mráz.

My si libujeme v prázdných sjezdovkách poránu, takže jsme vyrazili první kabinou nahoru a kolem druhé jsme obvykle absolvovali poslední sjezd k cha-

tě. Záleželo samozřejmě na odpoledním programu - někdy jsme lyžování protáhli až do čtyř, ale jindy jsme si raději zašli na nedaleký visutý most a stezku v korunách stromů, do města na Almdudler nakoupit nezbytnosti nebo autem do půl hodiny vzdáleného Kaprunu vyhrát se v termálech.

Jeden den nám bohužel dopoledne propršelo, ale navzdory všem nespokojeným výrazům ve tvářích lyžařů, připravených v 7:30 na svahu, jsme byli rádi, že jsme mohli odpočívat. Odvážlivci a možná trochu naivkově vyrazili s prvními slunečními paprsky vyzkoušet kvalitu sněhu, ale velmi brzy se vrátili a šli se zbytkem do města, kde byl chvíli čas na **Apfelstrudel s Heisse Schoko**. Potom ovšem následoval přesun na sánkařskou dráhu, která nás velmi bavila i přes to, že sněhové podmínky byly o něco horší než loni.

Závěrem si myslím, že můžu za všechny říct, že jsme si to moc užili a těšíme se na příští rok! Jen budeme doufat, že bude o něco více sněhu.

*Anna Vitalová – Koník,
TOM Zálesák, Hlučín*

Téměř jarní vandr

Podle letitých zvyklostí travíme část jarních prázdnin společně, nejinak tomu bylo i letos. Volba padla na Jizerské hory. Vyzbrojeni běžkami, boby a sněžnicemi jsme se vydali směr Jablonec nad Nisou. Ještě 4 km před cílovou stanicí po sněhu ani památka, sněženky se nám drze smály do očí. Ale v Jablonci bylo bílo, ubytováli jsme se ve Skautském domě a hned jsme vyrazili do hor. Běžkaři brázдили běžecký areál nad městem, ti zkušenější se pak odpoutali a vydali se na cestu do Lučan, kam dorazili za svitu čelovek.

Bobařská skupina zdolala kopec Černá studnice, odměnou ji byl čtyřkilometrový sjezd do Smržovky. Dlužno ještě dodat, že celé odpoledne vydatně pršelo, a vyřešit hlavolam, jak usušit 50 promočených výstrojí a bot, bylo obtížnější, než vyjmout ježka z klece.

Následující den se brzy ráno oddělila skupina nejstarších, kteří se vydali na dvoudenní výpravu do Krkonoš. Startující z polské Szklarske Poreby zdolali devítiset metrové převýšení, aby se ocitli nad mraky na sluncem zalitém hřebeni. Po prohlídce Sněžných jam a pramene Labe doputovali na horskou chatu Szrenica, ve které přenocovali.

Zbylá část oddílu tento den strávila zdokonalováním běžkařského umění a dováděním na sněžnicích v už zmíněném běžkařském areálu. Také se vydala na pěší obchůzku kolem Jabloneckého moře, jak místní nazývají vodní nádrž Mšeno.

Třetího dne horská skupina sestoupila z vrcholových partií Krkonoš do Harachova, zaujal ji Mumlavský vodopád a vlakem se dopravila do Liberce, kde zamířila do IQlandie. Zbylá část oddílu zdolala Ještěd, který se skrýval v mlze, navštívila restauraci ve vysilači, aby zjistila, že to není nic pro jejich peněženky, a pak se po nohách a po břiše svezla až do ulic Liberce. V IQlandii už byl oddíl zase kompletní.

Užili si ji opravdu všichni, malí i velcí. Následoval večerní návrat do nocležiště, lahodná večeře a možnost volby mezi zpíváním s kytarou nebo řáděním v tělocvičně.

Čtvrtý den započal mazáním lyží, neboť se všichni běžkaři přesunuli do luxusních stop Jizerskohorské magistrály v okolí Kořenova a Josefova dolu. Urazili hromadu kilometrů a až za tmy se řádně unavení vrátili na základnu. Nejmladší skupina vyzbrojená boby ještě jednou využila sáňkařskou dráhu z Černé studnice.

A je tu závěrečný den. Balení, úklid a přejezd do Kutné Hory. V ní jsme si zahráli hru, ve které šlo o poznání historického centra a o hledání dobrých duchů města. Ti nás nasměrovali k měšci se stříbrňáky, které jsme si rozdělili, následoval úprk na vlak a cesta domů. A závěrečné hodnocení? Jaráky v Jizerských horách a Krkonoších - po čertech dobrá volba! Největší poděkování patří Krabovi za dokonalý program a skautům za poskytnutí prostorného zázemí.

*Jiří Krajča - Tetřev,
TOM Zlaté šípky, Valašské Meziříčí*

Jarní prázdniny

Týdenní lyžařské výpravy pořádá náš oddíl od samého začátku. Každoročně si vybíráme jiné lyžařské středisko v Česku, dříve hlavně na Slovensku. Loni jsme se rozhodli pro Rokytnici v Jizerských horách. Lyžovali jsme tam ve dvou střediscích. Menší bylo Sachrovka přímo naproti našemu hotelu, kde měli výcvik mladší děti a začátečníci. Ostatní jezdili skibusem na nedaleké Horní Domky na Lysé hoře.

Rozhodli jsme se porušit tradici a pobyt v Rokytnici zopakovat. Třetí den máme volný, tj. neprobíhá žádný výcvik. Účastníci mají doporučené výlety. Běžkaři do Jakuszyce v Polsku, zájemci o plavání do

aquaparku ve Vrchlabí nebo výlet do Harrachova na prohlídku sklárny sklářského muzea. V něm jsou dílničky, ve kterých si mohou děti samy namalovat nebo vybrousit nějaký skleněný předmět.

Zajímavá je i vycházka ke skokanským můstkům. Letos jsme měli na táboře novou programovou instruktorku Marušku Šimkovou. Připravila pro děti velmi pěknou celotáborovou hru s názvem „Na prasátka“. Byla to zajímavá poznávací soutěž o pěti vrcholech v Česku a pohybu v zimních horách. Figurky prasátek sloužily pouze ke vstupu do hry.

Poslední den vždy pořádáme závody ve slalomu. Závodíme ve třech kategoriích – mladší, starší a kategorii starších čtrnácti let, ve které závodí i instruktoři. V nejmladších žácích vyhrál již podruhé Filip. Na rozlučkovém večeru proběhlo vyhlášení výsledků závodu a vyhodnocení celotáborovky.

Vítězové všech tří kategorií získali jako hlavní cenu pobyt zdarma na některé z lyžařských víkendovek v příštím roce. Ostatní dostali za umístění v závodech i v celotáborovce věcné ceny. Na závěr nesměla chybět diskotéka. Momentálně řešíme velké dilema.

V Rokytnici se nám opět moc líbilo, jenže poslední dva roky sněhové podmínky nebyly moc příznivé. Příští rok budou prázdniny první týden v únoru a je předpoklad, že by to se sněhem mohlo být lepší. Proto se rozhodujeme, jestli si Rokytnici máme zopakovat i potřeť nebo už máme hledat jiné místo.

*Zdena Novotná,
TOM Kometa, Brno*

První čtvrtletí Radovánky

Liberecký oddíl má za sebou zasněženou lednovou víkendovku v Horním Sedle blízko severočeského Hrádku nad Nisou. Zábava byla také na týdenních jarních prázdninách na základně ve Sloupu v Čechách.

Čtvrtletku jsme uzavřeli se čtyřiceti účastníky na březnové víkendovce ve Stráži pod Ralskem.

V nadcházejícím čtvrtletí nás čekají tři víkendovky, které zakončíme tradičně v červnu na pláži. Na té samé, kde se rekreoval pan Anděl ve filmu Dovolená s Andělem – tedy v Hamru na Jezeře. Nebude chybět ani tradiční zapojení do Českého dne proti rakovině a pak už se velmi těšíme na náš letní tábor u Plzně, kde nás bude na sto třicet.

*David Erlebach,
TOM Radovánka, Liberec*

TIP NA VÝPRAVU: MIKULÁŠOVICE

Koncem ledna se TOM Dakoti vydali na výpravu do Mikulášovic. K návštěvě tohoto sudetského městečka jsme se nechali zlákat Tomášem Fúskem z místních tomíků. Rozhodně nelitujeme. Zajistil nám ubytování v tamější parádní tělocvičně, kde jsou k dispozici i sprchy a místnost s posezením, vaříč, rychlovarka a lednice – prostě na víkendovku bohatě dostačující zázemí.

Domluvil nám také prohlídku **Muzea nožičství**, kde jsme žasli nad množstvím zajímavých a mnohdy originálních exponátů. A už sem plánujeme další výpravu, abychom se porozhlédli více po okolí. Zatím jsme zdolali jen nedalekou rozhlednu Tanečnice, obklopenou toho času nádhernými zimními scenériemi. Okolí Mikulášovic nabízí však mnohem víc, vždyť České i Saské Švýcarsko je hned za bukem. Tak až budete plánovat další výpravy a budete chtít zkusit něco nového, můžeme Mikulášovice vřele doporučit.

*Kateřina Hurtová,
TOM Dakoti, Česká Lípa*

Jak **tomíci** šablonovali?

Projekt „Neformálně u tomíků“ vrcholí, poslední kusy šablon jsou již rozebrány a zapojené oddíly se mohou těšit z nabytých zážitků, které šablony přinesly. I když byl průběh projektu ochromen pandemií **kovidu**, i tak se zvládlo zrealizovat dostatek šablon.

Od ledna roku 2020 se uskutečnilo 180 **projektových dní**, které oddíly využily k cestování za nevšedním vzděláváním a zážitky. Jezdilo se do muzeí, skanzenů, na asociální chalupy nebo třeba do zoologických zahrad. Velmi oblíbených **tandemů** se uskutečnilo 126. Vedoucí tak mohli připravit velice pestrý program jak na schůzky, tak na oddílové akce. Rukodělná činnost, vaření, či zdravověda byla častá tandemová témata.

Za zmínku rozhodně stojí Tandem Stopařů z Jirkova, kteří využili šablonu k postavení pece na pečení chleba. **Nových metod** se uskutečnilo celkem 65. Mladí instruktoři měli šanci se realizovat při činnosti oddílu a přiučit se od svých vedoucích. Oddíly se seznamovaly s ekologií, prací se dřevem nebo výtvarnými metodami, které použily třeba při výzdobě svých kluboven. Na začátku roku 2023 se rozeběhla akce inspirovaná a provedená Tomkem, Ondrou a Yourym. Nazvali ji „*Máme to na triku!*“. Zúčastnilo se dvacet nejrychlejších oddílů, které se teď mohou pyšnit novými oddílovými tričky, které v rámci šablon byly vyrobeny.

Do projektu, který se uskutečnil za podpory EU a MŠMT, se zapojilo **52 oddílů a realizovalo se celkem 371 šablon. Zapojilo se 52 a realizovalo se 371.**

Od počátku projektu do září minulého roku byl oddílům k dispozici osvědčený Lukáš Hušek, který pomáhal oddílům s realizací a s administrativní částí šablon. Od září ho nahradil nováček Lukáš Hodek.

*Lukáš Hodek – Hoďas,
Ústředí*

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Výzkum, vývoj a vzdělávání

ša
blo
ny

Adam, Lucka, Vít a Matěj

Čtyři tomíci na tripu

Věděli jsme, že na Novém Zélandu to bude jízda - a taky že jo! Po více než šesti měsících zase poznáváme známé tváře, re-spektive přijela za námi návštěva z Česka! Vít Matela si vzal volno v práci, koupil letenky **na druhou stranu světa** a přiletěl za námi na outdoorovou dovolenou. Přidal se k nám taky Matěj, tomík z oddílu Veverk z Brandejsa, který se zná s Adamem a na Zéland přijel pracovat a cestovat teprve před pár týdny. Ani trochu jsme nevěděli, jestli to bude fungovat. Dva kluky, kteří se

vůbec neznají, jsme totiž posadili do jednoho auta, a ještě ten večer museli vedle sebe v autě spát, ale myslíme si, že si to všechno hodně rychle sedlo. A tak jsme společně poznali další kus už skoro podzimního Zélandu.

Naše první kroky zaměřily do centra Queenstownu na světoznámý Fergburg. Vynikající hamburger, který jsme ihned pasovali za **jeden z nejlepších burgerů**, které jsme kdy jedli. U piva jsme klukům nastínili náš cestovní plán a všichni souhlasili.

K nejkrásnějšímu fjordu

Hned druhý den jsme kluky vytáhli na Double Cone u lyžařského střediska Remarkables, ze kterého byl famózní výhled na Queenstown a okolí. Ještě toho večera jsme se vydali směr Milford Sound. Tento fjord je považován za jedno z nejkrásnějších míst na Zélandu. Říká se, že nejlepší je absolvovat projížďku na lodi fjordem těsně po vydatných deštích, a to jsme taky

udělali. Z okolních kopců padalo nesčetné množství vodopádů. Byla mlha, zima a foukalo, a právě toto počasí tomu dodávalo magickou atmosféru.

Nemocné auto

Atmosféru hustou tak, že by se dala krájet podpořil fakt, že se *našemu Alphee-kovi* zase rozblikala kontrolka oleje. Zvuk motoru zněl hodně nemocně. Nejbližší a taky jediná opravná aut v celém národním parku byla vzdálena přes 100 km skrz serpenty, nemalé stoupání a také klesání. Po každém nastartování jsme Alpheeho přemlouvali, ať to ještě chvíli vydrží!

Odpoledne se počasí udobřilo a my jsme si vyběhli na Gertrude Saddle s nádherným výhledem na fjord a na skalnaté hory. Po cestě zpátky k autu jsme potkali Čecha Lukáše, který se k nám přidal. Večer se v kempíku rozjel česko-francouzsko-nizozemský večírek s kytárkama a flétnou. Lukášovi se večírek moc líbil a rozhodl se, že druhý den s námi vyrazí na kratší túry

na Key Summit a k Lake Marian. Večer asi Lukáš očekával další večírek, ale večírkovat každý den nešlo. Maličko jsme ho zklamali a hned ráno se od nás odpojil.

V krajině Pána prstenů

My jsme se vydali na kratičkou procházku okolo Lake Mavora, kde se nachází další populární místo z natáčení filmu Pán prstenů. Neděle byla sanitační, jelikož jsme už všichni potřebovali sprchu, takže jsme dobýjeli přístroje v kavárně a jednoduše odpočívali před dalším náročným programem.

Místní opravář aut v Te Anau nám slíbil, že se během nadcházejících dní na Alpheeka podívá. Měli jsme pár dní čas a mohli vyrazit na Keplera! Kepler Track patří mezi novozélandské Great Walks. Je charakteristický svými zpevněnými chodníčky, kapradinovo-dubovými lesy, hřebenovkou s výhledy na Keplers a Murchinson Mountains a výskytem papoušků Kea, kteří kradou vše, co necháte před stanem bez do-

zoru. Celá šedesátikilometrová túra nám trvala tři dny, počasí nám vyšlo na jedničku a po cestě zpátky jsme ještě navštívili Bird Park v Te Anau, kde jsme poprvé viděli například **slípku Takehē** nebo **papouška Kākāriki**.

Slípka Takehē je jedním ze symbolů Nového Zélandu podobně jako kiwi. Ve volné přírodě se vyskytuje pouhých 300 ks, což značí, jak moc je ohrožená. Nemí totiž létat a je snadnou kořistí pro possumy.

Z Kepler Tracku jsme došli přímo do opravy pro naše autíčko. Zdá se, že na něm bylo více vad, než jsme předpokládali. Vyměnili mu obě přední pneumatiky, opět olejový filtr a udělali kompletní servis. Snad nám zase pár tisíc kilometrů bude sloužit bez problémů.

Po turistických dnech strávených v národním parku Fiordland jsme se vydali zpátky do okolí Queenstown, konkrétně

k Bob's Cove, kde nás čekala procházka po břehu jezera Wakatipu. Po třídním treku jsme se do ničeho nehnali, takže jsme doladili program na další dny, skočili se odmočit do místního bazénu a rozhodli se, že zkusíme „buskování“.

Děláme umění!

Busking neboli pouliční umění jsme už dlouho chtěli zkusit, stejně jako Matěj. Konečně jsme si dodali odvahy, vyplnili jsme formulář a dostali emailem povolení k provozování buskingu v centru Queenstownu. Nic jsme nenacvičovali, prostě jsme sedli na lavičku, vytáhli kytary, flétnu, Matěj zabušil na kufř, protože jsme ne-sehnali cajon. Lidi kolem procházeli, občas se někdo zastavil a zaposlouchal, sem tam někdo něco přispěl. Nakonec jsme jedné paní zahráli k narozeninám a asi po hodině jsme to zabalili a zašli si na hambáč a pivo za vydělané peníze. Nakonec jsme sesbírali asi 100 dolarů, což není vůbec špatné na to, že jsme hráli poprvé a jen česky.

Na vrchol Ben Lomond

Už dlouho jsme měli v plánu vyjít na vrchol kopce Ben Lomond, který se tyčí nad Queenstownem, ale vždy jsme tento plán odložili kvůli počasí. S kluky se nám to konečně podařilo. Po zpevněné stezce se šlo velmi dobře, ale to převýšení bylo dosud největší, které jsme překonali. Odměnou nám byly krásné výhledy do všech stran z vrcholu. Pak jsme pokračovali o něco delší hřebenovkou, ze které se nám ukázal Queenstown i jezero Wakatipu v celé své kráse.

Předpověď počasí byla dobrá i na další den, takže jsme nelenili a půjčili si kola v jedné z mnoha půjčoven. Cyklistika je zde totiž velice oblíbená, snad nikde jinde jsme neviděli takové zázemí pro cyklisty.

Cestou zlatokopů

Naším cílem byla cesta Skippers vedoucí do stejnojmenného kaňonu. Vytesali ji zlatokopové v době zlaté horečky a je považovaná za jednu z nejnebezpečnějších

na světě pro auta. Proto jsme na ni vyrazili raději na kole. Jen samotná jízda na začátek cesty nám dala dost zabrat. Lucka s Víťou to otočili u výhledu do kaňonu a jeli raději na trail. Já jsem se zajel podívat až k řece Shootover tekoucí kaňonem a pak už jsem valil zpátky, abych stihl vrátit kolo v půjčovně. Do největšího kopce se mi naštěstí podařilo stopnout auto, které mě vyvezlo i s kolem až na vrchol, jinak bych dorazil dlouho po zavíračce půjčovny.

To byl poslední krásný den v přírodě, který jsme společně zažili. Pak se počasí zhoršilo, **dokonce nasněžilo** na okolních kopcích. A tak jsme dva dny posedávali v kavárně, knihovně, bazéně, prádelně a chodili po obchodech. Až ve špatném počasí si uvědomíte drobné nevýhody bydlení v *autínu*.

Dali jsme si poslední Fergburger a pivo, vyprovodili Víťu na letiště a rozjeli se každý svým směrem. Víťa letí přes Auckland a New York zpět do Mnichova, Matěj si našel dobrovolníčení na nedaleké farmě s koňmi a my vyrážíme na několik vícedenních treků do hor dřív, než nastane opravdová zima. Tak držte palce, ať nás nic špatného nepřekvapí! Těšíme se na další zážitky a na vás také, tomíci, samozřejmě.

Adam Weicht,
TOM KADAO, Opava

Soutěž ve vypádlování jezu

Lahůdkou pro každého vodního turistu jsou na českých řekách jezy, tedy ty z jezů, které jsou sjízdné a bezpečné. A když je vodák zkušenější, nestačí mu jen splutí jezu, ale začne si pod jezem cvičit, chytat se do vracáků, přejíždět proud. Od toho už je jen kousek k vypádlování jezu proti proudu.

V oddíle TOM Viking jsou zkušení vodáci. Oddíl se schází na jaře a na podzim každý týden při Pádlování na Berounce, o víkendech jezdí na české řeky a v létě tráví tábor na vodě. Takže vodácké zkušenosti mají členové kde získat. Protože nedávno od základny oddílu, v Řevnicích byl nedávno zrekonstruován jez a je postaven tak, že je bezpečný a vodácky přívětivý, Vikingové toho využili a 1.4. připravili pro své členy **soutěž ve vypádlování jezu**.

Počasí bylo tradiční aprílové, tedy příznivé, vody bylo dost a soutěž se mimořádně vydařila. Jen výsledky byly překvapivé.

V kategorii žactva byl největším favoritem Sam, který kvůli soutěži přijel z Ameriky.

Kromě toho, že má ze soutěží nejdelší ruce, hrála v jeho prospěch skutečnost. Byl totiž ještě ovlivněn časovým posunem, takže byl v plné síle, zatímco jeho soupeři, připravující se v Praze a okolí, byli ještě v útlumu. Přesto Sam neztřížil. Při výjezdu na hranu jezu se dotkl rukou navigace a se dvěma trestnými sekundami klesl na druhé místo. Zvítězil Vojta, přestože pádloval nalevo, což se ukázalo jako nevýhoda.

V kategorii do 26 let také došlo k překvapení. Jirka, který je zkušenějším vodá-

kem, doplatil na pádlo na levé straně, nemohl tak dobře využít rozjezd ve vracáku jako praváci a byl poražen Fedorem, který předvedl bezvadný a elegantní průjezd. Fedor ovšem využil toho, že je sám ze Revnic, takže se chodil dívat na jez při cestě z domova na vlak (trénování na tomto jezu přes zimu bylo samozřejmě zakázané, aby nebyli místní zvýhodněni). Fedor ovšem také pravidelně trénoval s pádlem na suchu, což přineslo oddílu užitek v tom, že uklidil a přeorganizoval pádla na oddílové základně, **takže už nevypadávají ze skříně.**

Soutěž ve vypádlování jezu byla úspěšná a už se těšíme na další apríl, kdy by se měly zúčastnit v nejmladší kategorii i dvě sestřičky Jirky, Samova sestra a Vojtova sestra, které letos ještě nezávodily.

*Petr Teringl,
TOM Viking, Praha*

Od 1. dubna do 14. května běží už třetí ročník tomické soutěže, která strhává pozornost celého spolku. To je Hořcová výzva! Hořcovka, jak hodně lidí říká. Šest týdnů dobrodružství a nevědných zážitků při plnění úkolů, které na hráče čekají. **Tomíci všech věkových kategorií v těchto týdnech po celé republice prověří své síly při 100 různorodých úkolech. Hry se účastní přes 70 oddílů.**

Koneckonců i nyní se stále do soutěže můžete přidat i vy a zaregistrovat se. Zažijete mnoho zábavy a situací, na které budete pak vzpomínat. Pečení placek na ohni, jarní otužování, noční putování, společný piknik na náměstí nebo vaření z nasbíraných jedlých rostlin. No uznejte, není na čase se do toho pustit s námi?

Podívejte se na webové stránky **www.horcovavyzva.cz**, kde je vše. Sto úkolů, ceny pro nejúspěšnější oddíly a jednotlivce, pravidla hry a právě i registrace nových hráčů a systém pro zapisování splněných úkolů. Zjistíte například, že se mohou zúčastnit i kamarádi oddílu, bývalí členové, rodiče a sourozenci. Vlastně všichni, kteří se nebojí čas od času překročit svoje hranice a zažít něco nového.

V tomto čísle časopisu, které právě držíte v ruce, je **tajná šifrovačka**. Poznáte, co je na stránkách dubnového Tomíka jinak? To je otázka pro opravdové fajnšmekry a všímavé čtenáře.

Kdo by chtěl alespoň trochu nasát atmosféru hry, podívejte se na Facebooku do skupiny „**tomíci a Hořcová výzva**“. Rychlostí blesku tam přibývají fotografie z plnění úkolů, tomíci živě diskutují, hecují se a bystře vyhlíží bleskové úkoly za extra body, které náhodně přibývají i během hry.

Tým organizátorů
Tomek Hurt,
Jiří Youry Palát,
Radka Škočková,
Ondřej Šejtka,
Anežka Klabanová

Do krátkého článku se dá těžko vměstnat ta spousta let práce, příprav, ale i pohody, úžasných herních zážitků, nadšených dětských úsměvů a dobrodružství, které sotva prožije leckterý dospělý.

Začalo to všechno v roce 1993 historicky prvním táborem Na Ostrůvku. Do roku 1999 jsme vedli tábor jako dobrovolný spolek a v roce 2000 jsme založili oddíl Na Ostrůvku a vstoupili do Asociace TOM. Od té doby fungujeme s kmenovým stavem zhruba šedesáti dětí a skvělé party vedoucích. No a teď trochu k tomu, jak to všechno začalo...

Když jsem na jaře roku 1993 stál v jižních Čechách na zelené louce uprostřed lesa, netušil jsem, že zakládám tradici, která vydrží tak dlouho. Skončili jsme rok předtím s partou vedoucích na krásném (a plně vybaveném) táboře v Podkrkonoší v Bukovině u Čisté. Patřil Tesle Strašnice, ta ho po revoluci v roce 1992 z neznámých důvodů pronajala vojákům a my jsme najednou skončili. Bylo mi líto nechat to jen tak, a proto jsem se ponořil do dobrodružství jménem Ostrůvek.

Po dlouhých létech fungování jako oddílák jsem na sebe vzal, poprvé v životě a bez přípravy, roli organizátora a hlavního vedoucích. S partou bukovinských kamarádů – vedoucích jsme se tedy vrhli do přípravy nového dětského tábora. Bez zázemí, zajištění, na zelené louce a se dvěma přístřešky na kůlech (jídlna a polní kuchyně), třiceti pěti polorozpadajícími se stany pro děti, jedním vojenským stanem pro vedoucí a několika kadibudkami. Prostě jsme podle známé teze „optimismus je jen nedostatek informací“ vkročili nového světa. Přes 70 dětí, které jsme si přivedli s sebou z Bukoviny, zůstalo stát při příjezdu do tábora s otevřenou pusou a vykulenými očima.

Všechno, co dříve fungovalo na otočení nebo cvaknutí (pitná i užitková voda, elektřina, umývárny, záchody) tu nebylo, stejně jako chybělo cokoli k sezení, nádobí a hrnce, náradí, spaní pro vedoucí, zastřešené místo pro přípravu her atd. A tak nezbyvalo než nahradit nedostatky prací a nadšením. My jsme si totiž to nejdůležitější přivezli v sobě.

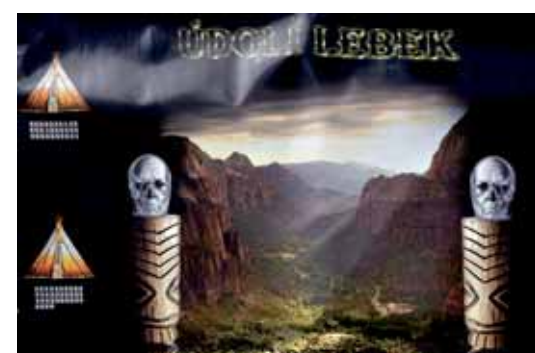
Umění připravit nové originální hry, nadšení pro cokoli a chuť si s dětmi hrát!!! A tak jsme skoro z ničeho vybojovali nezapomenutelný první Ostrůvek a myslím, že na něj vzpomínají všichni!

Všechna ta léta zůstáváme věrni tradicím mořeplavectví a každý rok znovu vyplouváme s partou dětí do nových zemí a za nevšedními záhadami. Vymýšlíme a připravujeme pokaždé podle místa záhady nové velké hry, funguje námořní kadetka, pasování lodníků i bocmanů, pro nejstarší kapitánské zkoušky, plavba z loňského místa záhady přes půl světa za novou záhadou a meta nejvyšší – Klub Trosečníků pro ty nejlepší z nejstarších Kalounů.

Tradice, které vykrystalizovaly ve společenství lidí, kteří si rádi hrají, jsou schopni hodně dát a svůj volný čas a úsilí každoročně vymění za to nejhezčí ... **za dětský úsměv!** Spousta let práce, shánění financí, stavění srubů a zázemí změnilo louku k nepoznání. Ale to je jen ta materiální a chtělo by se říct nepodstatná část. To, co vyrostlo nejvíc a na co jsme všichni tak hrdí, je tábor plný vzpomínek, nadšených dětí, které se každoročně vracejí, muziky, nezapomenutelných originálních her a také atmosféry kamarádství a partáctví. A když k tomu přidáte každodenní ranní zpívání, originální herní přehledy a táborová trika, putáky, náročné odborky nebo silné tradice Klubu Trosečníků, máte před sebou jen první dílek skládky Ostrůvek.

To nejdůležitější, **atmosféru**, ale stejně nakonec tvoří celá ostrůvácká parta malých i velkých. A tak by se dalo dlouze vyprávět a vzpomínat, ale důležitější je na závěr poděkování všem, kteří kdy partu vedoucích tvořili nebo dodnes tvoří, a taky všem, kteří kdy svoji trosečnickou patu jako děti na Ostrůvku smočili. **Dnes, po 30 letech, můžu říct, že to byla těžká, ale krásná volba.**

Milan Blšák,
zakladatel a hlavní vedoucí
tábora Na Ostrůvku,
www.naostruvku.cz

Oddílový tábor v roce 1985. Od tohoto tábora se náš oddíl jmenuje PRÁČATA. Martin má sice meč přes obličej, ale prý to nevdá...

Práce Martin Kubačák

Martin Kubačák. Divadelní, filmový a televizní herec. Ale v letech 1984 – 1987 také člen oddílu TOM 2402 Práčata Rapšach, tehdy ještě vlastně odboru turistiky při TJ Sokol Rapšach. Rozhovor s ním pořídil Karel Snětina – Kája, hlavní vedoucí oddílu.

Ahoj Martine. Od tvého odchodu z Rapšachu jsme se dlouho neviděli. Až v poslední době se setkáváme tak jednou za rok a vždycky si máme o čem vyprávět. Jak vzpomínáš na oddíl a hlavně na tábo-ry?

Když si mám vzpomenout na něco opravdu fajn ze svého dětství, byly to určité chvíle úplné svobody při pobíhání po lese, nebo jízdy na kole po kraji. A protože jsem bydlel v Rapšachu na úplně samotě, na tehdy střežené státní hranici, řádili jsme vlastně bez dozoru, přestože se jednalo o vojenský prostor.

Další vzpomínkou by určitě byly všechny akce pořádané oddílem a letní tábory. A letní tábory byly něco úplně speciálního. Na ty jsme se vážně všichni těšili celý rok! Proto jsem dnes trochu smutný, že moje dcery takovou podobu prázdnin nepoznaly a ani po ní netouží. Celotáborové hry jako Zlatá horečka, Tajemství Andromedy, Husiti... **Jako dospělý jsem se mnohokrát klaněl těm, kteří pro nás v té ještě nesvobodné době vymýšleli tyhle ostrůvky fantazie.**

Ovlivnila tě práce v oddílu a letní tábory v něčem i pro tvůj současný život?

Sám na sobě cítím dodnes, jak důležité ty věci pro mě byly, a že mě v mnohém ovlivnily. Já nemám sám dost času ani pečlivosti podobný program připravit, tedy se snažím alespoň takové lidi podpořit a sdílím s nimi třeba prostory svého jezdeckého klubu, půjčuju koně na tábory nebo

různé akce s dětmi, jako takovou malou splátku za to, co ve mně zůstalo z dětství.

Kdy ses rozhodl, že budeš hercem? A co tě k herectví přivedlo?

Z pohraničí jsem odešel tuším ve čtvrté třídě, a to rovnou do hlavního města. Byl to vážně šok a mě to na nějaký čas od přírody zcela odvedlo. Našel jsem zde ale svou další krajinu zájmu – divadlo. Různým recitacím a kroužkům jsem se věnoval už od základky. Na střední škole jsem se shodou náhod dostal do mimického sboru Divadla Na Vinohradech.

Jak název napovídá, moc jsme toho nemluvili, ale časem jsem získal několik maličkých příležitostí, kdy mimický sbor poprvé promluvil. Věnoval jsem divadlu hodně času, a protože se zkouší dopoledne, získal jsem i individuální studijní plán, abych se mohl do školy připravovat samostatně.

Teprve dnes, na příkladu svých dětí, si uvědomuji, kolik jsem v té době získal svobody a prostoru. No takové pro mě byly devadesátky. Dál se mi alespoň občas dařilo jezdit ven s partou, která sázela stromy, pomáhala při opravě nějaké zříceniny nebo uklízela kolem řeky. Ale potom, co jsem se dostal na DAMU, tedy divadelní fakultu, jsem vlastně o všechen čas přišel. Divadlo vás prostě spolkně a vy si to uvědomíte až za několik let. To se mi stalo až v prvním angažmá v Českých Budějovicích.

Fotka Martina v roce 1984 na oddílový průkaz

Akce LES 1985. Martin je nad tím šedovlasým pánerem

Lyžování na Zadově v roce 1985. Martin na bobech

Deštivý tábor Andromedy v roce 1987. Martin stojící (s rozhalenou pláštěnkou).

Jak ses dostal ke koním, kteří jsou, jak vím, nedílnou součástí života vaší rodiny? Našli jsme si s mou budoucí ženou domeček v lese na kraji Budějovic a zažívali ten správný divadelní život. Hráli jsme i na otáčivém hledišti v Českém Krumlově a díky tomu jsem se dostal i ke své dětské lásce – koním. Začali jsme se ženou oba hodně jezdit a dodnes to trvá. Po odchodu do Prahy jsme si koně vzali s sebou. Dnes vlastněme čtyři (pro každého člena rodiny jednoho) a staráme se o celkem dvanáctičlenné stádo. Tedy mě to přitáhlo zpět ven, do přírody na záhon, do sadu. Snažím se na kraji Prahy udržet malé hospodářství (slepice, prasata, koně, včely), které by tomu dalo nějaký smysl. Ukazuje dětem, nejen mým, možnosti svobodnějšího života se vztahem ke krajině a půdě.

Vím, že jste pro své dcery nevybrali klasickou státní základní školu. Proč?

Pro děti jsme vybrali waldorfskou školu, která nám s tím vším opravdu ladí a stala se součástí života i nás rodičů, jak jsme si přáli. Někdy zjišťuju, že aktivit okolo mám tolik, že dokonce i divadlo se v nich trochu topí. Tedy je to trochu nahoru a dolů. Chvilí vede divadlo, dabing, filmo-

vání a pak přijde opět čas na ostatní. Zatím jsem tomu mixu velmi vděčný a vím, že základ byl položen v jedné malé vesnici Rapšach na hranicích s Rakouskem.

Jaká práce tě čeká v nejbližší době?

V herecké práci se stále vše mění a přelívá, a protože se taky často projekty ruší nebo posunují, nerad o nich dopředu mluvím. Ale rýsuje se několik nabídek (bohužel zase samí zlouni) v televizi. Určitě se těším na podzim, kdy bychom měli začít zkoušet novou inscenaci v Divadle Bez zábradlí.

Martine, moc děkuji za rozhovor a všichni v oddíle ti držíme palce do další práce, i do osobního života!

Karel Snětina,
TOM Práčata, Rapšach

Martin Kubačák,
nar. 8. 5. 1976

Absolvent DAMU a TOM Rapšach. Hostoval v pražských i mimopražských divadlech – Divadlo Bez zábradlí, Divadlo v Řeznické, Divadlo na Vinohradech, Docela Velké Divadlo, Divadlo Kalich, Městské divadlo v Příbrami, Jihočeské divadlo, divadlo Rokoko, Letní shakespearovské slavnosti, Divadlo U Hasičů a Studio DVA divadlo.

Lesní moudrost je životní moudrost

Co si pamatuji, můj první duchovní prožitek mě potkal v přírodě. Seděl jsem na vršku nad naší chalupou s výhledem na Říp. Šuměl vítr, na tváři sluneční paprsky, ptáci, vůně – všechny smysly byly nasyceny přírodou. Rozhořčil se ve mně nádherný klid a já cítil hluboké propojení se Vším, co existuje. Tu radost dodnes cítím. Bylo mi tehdy asi sedmnáct.

S lesní moudrostí jsem se setkal v dospívání. Popostrčila můj život směrem, kterým bych asi kráčel tak jako tak, ale určitě by to nebylo tak intenzivní. Cestou přírody – umění v ní přežít, být v ní jako doma, umění „hovorit se sovami a motýly“ (jak říká medicínman Chromý jelen), prožívat ji jako ozdravovnu, léčebnu a chrám.

S rodiči jsme několik let podnikali prázdninové výpady do Krkonoš, kde jsme s batohem putovali nazdařbůh krajinou. Děkuji za to! I většinu zbylých prázdnin jsem trávil uprostřed zeleně, toulal se krajinou a snil. S woodcrafterskými přáteli jsme pak byli venku každý víkend, na táboření, vandrech nebo jiných cestách. Bez přírody nemohu být. Kdykoli něco řeším, jsem smutný, jdu tam.

Ochraňuj přírodu, říká woodcrafterský zákon. Patří sem všechny ty známé věci: Neplýtvěj. Tříd' odpad. Pracuj pro ochranu přírody. Neubližuj. Putuj v krajině tak, aby po tobě nezůstala ani stopa. Zanech místo, kde jsi pobýval, v lepším stavu, než jsi je našel. Starej se o tvůj oheň v přírodě. Je posvátný. Dělá ze studeného místa v krajině domov. Seton říká, že lesní moudrost (a dnes její sestra bushcraft) byla první vědou, kterou musel člověk ovládnout, aby přežil.

Pobyt v přírodě přináší do života Krásu. Moje Krásy v životě jsou ty nejobyčejnější – takové ty, které dokážou vehnout slzy do očí. A většinou se odehrávají v přírodě. Oslovuje mě to: Ochraňuj všechny tvory pro radost, kterou dává jejich krásu.

Snažím se ochraňovat, tedy starat se o všechny tvory, o všechny věci (ano, i o ty doma!), o přírodu jako celek, o lidi, o (své) prostředí. Snažím se podporovat jejich růst. A tak jsou moje prožitky Krásy spjaté s tvory živými i neživými, s lidmi, s krajinou. A vždy, když jsem se dokázal zastavit, uvědomil jsem si Krásu kolem sebe a pohnulo to mojí duší. Vždy to byl duchovní zážitek.

Tehdy, když jsem pozoroval svého dvouletého syna Honzíka, jak hází do Kosího potoka kamínky. Měl z toho nakažlivou radost. Celé dopoledne. Nikdy

nezapomenu na ten moment, kdy jsem se ovládl, že bych přece měl dělat něco užitečného. Jen tak jsem s ním byl. V té chvíli jako bych se probral ze spánku, přepnul si to v mysli.

Krásy je všude tolik. Kolik je toho dokonalejšího, v čem krásu můžu vidět. Jablonové semínko a v něm celý strom, oku lahodící oběd, paprsky prosvítající okenními žaluziemi... Už jen pro to, že jsme ji nevytvořili, je třeba si Krásy všimnout, ocenit ji, chránit, dávat na ni pozor, starat se o ni. A nejen Krásu všech tvorů, ale také Krásu okamžiku, Krásu velkolepé scény, Krásu míst a věcí, Krásu rozhovoru s druhým člověkem.

Nedávno mě moje desetiletá dcera Aninka naučila děkovat. Od té doby často děkuji za vše, na čem ulpí můj zrak. A za co nemohu poděkovat, protože je to pro mě příliš zlé, tak si říkám „to pomine“.

Cesta ke šťastnému životu, a tedy k čistému, moudrému lidství začíná prvním krokem: hledej a vnímej Krásu kolem sebe (v přírodě a zejména v městském běžném životě) a starej se o ni. Abychom toho byli schopni, je třeba oživit to, co uvnitř někde všichni máme: dívat se na svět dětskýma očima. Další kroky pak budou o to snazší: žít pravdu, pečovat o sílu a vyzařovat lásku.

Moje inspirace ke čtení: E. Kagge: Radost z ticha, M. Holcová: Lesní mysl.

Inspirace ke konání: zanech už čtení a běž do přírody, i kdyby to byl jen městský park nebo osamělý strom u vás v ulici. Čerpej sílu (obejmi strom, zaměř se na detail v trávě, nasávej vůni – použij všechny smysly, najdi si silový předmět) a dávej (jak bys mohl a to místo zlepšit?).*

Na odezvy a inspirace od vás se těší

Josef Porsch – Ablákela
(ablakela@gmail.com)

Foto květiny: Ondřej Solníčka

Mikešovo nožobraní

...různý a vostrý občasník o nožích určený všem nožomilům

Baladéo Terroir

Třetím představovaným nožem selského typu je po Jokeru a Otteru nůž s názvem Terroir vyráběný španělskou firmou Baladéo. Na nevyřešenou otázku, proč se ještě vracím k selským nožům, existuje jednoduchá odpověď. Otter je poměrně velký, z uhlíkové oceli a není zrovna levný. Joker Carbono je velikostí menší, levnější, ale pořád má čepel z uhlíkové oceli, o kterou se někteří jedinci nechtějí starat s argumentem, že nůž je tu pro ně a ne oni pro něj.

Dnes představovaný nožík Baladéo Terroir je velikostí podobný Jokeru a tvarově se hodně podobá dávno již nevyroběnému selskému noži z továrny Sandrik ve slovenském Štósu. To by samo o sobě ještě pro odmítače uhlíkových čepelí nic neznamenalo. Je ale nutné zdůraznit, že čepel a příložky, na kterých jsou střenky z olivového dřeva, jsou z nerezavějící oceli třídy AISI 420. Je to sice ocel nižší třídy, ale pokud je dobře tepelně zpracovaná, dokáže i čepel z ní vyrobená odvést pořádný kus práce.

Notoričtí rozkrajovači jablek a kráječi citronů či cibule se pak nemusí bát barevných map na povrchu čepelí hýčkaného mazlíčka, ba ani skvrn rezavé barvy, která liškám v přírodě sluší, ale na čepeli nože nemá co dělat. Nůž dorazil ve slušivém látkovém váčku.

Po vybalení máte v ruce nůž, který tvarem i materiálem střeňek připomíná nožík z doby před padesáti lety. Střenky z olivového dřeva nýťované mosaznými nýťy působí starobyle a jsou příjemné na omak i při práci. Po otevření nože však narazíte na trochu ostřejší hrany příložek, takže je vhodné sáhnout po jehlovém pilníku a hrany srazit. Je to způsobeno finál-

ním opracováním střeňek a příložek v továrně. Na boku čepel je nehetník, jehož pomocí nůž otevřete. Během této operace zjistíte, že pero jistící čepel v otevřené poloze je trochu tvrdší a proto pozor na prsty při zavírání nože po použití. Hlasité cvaknutí při otevření i zavření nože je dost výmluvné.

Čepel nože má dutý výbrus s fazetou. Nůž nepřišel úplně optimálně naostřený, ale po vytvoření fazety z obou stran pod stejným úhlem je práce s ním lehčí. Chlupaté dřívko na podpal jde bez námahy, při rozkrojení jablka měla čepel trochu snahu ovoce rozlamovat. Po dvaceti minutách výroby chlupatých dřevěk bylo nutno nůž přiostrit. Tepelné zpracování oceli tedy nebylo ideální a čepel je měkčí, než jsem čekal. Zázrak za málo peněz se tedy nekoná.

Jako nožík do lesa na houby bude tento zavírák snad postačovat, ale jako nůž pro každodenní použití je absolutně nevhodný. Dovětek: Nedalo mi to a seznámil jsem nůž se sadou diamantových a keramických brousků různých zrnitostí od těch nejhrubších po ty nejjemnější a změnil jsem geometrii výbrusu z dutého na plochý klínový s mírnou čochovou fazetou. Nůž se po této tři hodiny trvající úpravě začal chovat při práci mnohem lépe. Už i to jablko místo částečného rozlomení normálně rozkrojil.

Tímto zásahem se z nože stal nůž houbařsko - turistický svačínový, tedy na půldenní až jednodenní výlet v pohodě použitelný. Na nějaké delší táboření bez brousku v batohu ale ani teď není, tolik důvěry nemá. Cena 342 Kč.

Míry a váhy:

Délka čepel:	89 mm
Celková délka:	194 mm
Zavřený nůž - délka:	105 mm
Tloušťka čepel:	2 mm
Hmotnost:	79 g

Jiří Lukeš - Mikeš

Trek v národním parku Sarek

Část naší společnosti se někdy dívá na členy KČT jako na příslušníky starší generace, jejichž jediným cílem je pořádání turistických pochodů, rozdávání účastnických razítek a pamětních medailí. V následujícím článku bychom vám chtěli přiblížit členy KČT, z nichž někteří již překročili šedesátku, ale svojí aktivitou a každoročními expedicemi mohou být inspirací každému tomíkovi, který má v sobě touhu cestovat a poznávat svět. Níže se můžete dočíst o jejich výpravě do Švédska, přesněji do NP Sarek, který je označován jako poslední opravdová divočina v Evropě.

Chodíte rádi na treky? Dříve se tomu říkalo vandry nebo putáky, ale to je úplně jedno. Sbalit si batoh a vyrazit s kamarády na hory, toulat se krajinou, spát ve stanu, vařit z vlastních zásob, zažít východy a západy slunce, promoknout a zase se usušit - to všechno máme moc rádi, přestože jsme už dávno jen bývalí TOMíci, dnes už babči a dědové. Za naši cestu na sever Švédska vlastně může náš kamarád, který stejně jako my miluje skandinávské končiny.

Tenhle náš kamarád nám vymaloval Sarek v zářivých barvách. Pravda, v barvách dost zahalených mlhami, deštěm a sněhem, rozfoukaných větrem, rozplavených vodami potoků a řek. Sarek je prostě jedna z posledních divočin Evropy, s nevyzpytatelným počasím, rašeliništi, kamennými sutěmi, mokřými vrbičkami, bez cest a téměř bez mostů. Ale s ohromnými rozlohami bez lidí, nádhernými horami, polodivokými soby, dalekými výhledy (když se podaří) a navíc s deltou řeky Rapa.

A tak se nás jedenáct v závěru loňského léta (přesněji na konci srpna) vydalo severním směrem. Koncem srpna proto, že už nesají komáři a vegetace se barví do ohnivých barev podzimu. Později už začíná sněžit, dny se krátí, na zimu jsou odstraněny některé mosty a končí převozníci přes místní jezera. Z mnoha možností, jakou cestu zvolit, jsme vybrali okruh z Kvikkjokku. Řada dalších tras je totiž závislá na dopravě z cíle do místa startu, ochotě místních převozníků přepravit vás přes jezera a na satelitním signálu, který umožňuje je přivolat. Na devítidenní trek jsme vyrazili po značené Královské cestě – Kungsleden, která vede v délce

440 km mezi Abiskem a Hemavanem, až k chatě Jägge a dál na kopec Tjahkelij, ze kterého je nádherný výhled na deltu řeky Rapa – must-see národního parku. Třetí den jsme odbočili do divočiny a začali se toulat úbočími mezi horami s nevšedními jmény Gådoktjahkkå a Boarektahkkå, potkávali stádečka sobů, občas vylezli na kopec, obdivovali polární záři a kochali se ohnivými odstíny podzimu. Jezerní krajinou kolem Päreku jsme se vrátili zpět.

Všechna ta nádhera se ale do jednoho článku nevejde. Takže ho berte jako ochutnávku nádherných zážitků a to, že v partě kamarádů můžete zažít skvělá dobrodružství v každém věku.

Jana Mejzrová,
KČT Sokol Turnov

Zábava a dobrodružství s chobotničkou KVÍDO

Tradiční pochody KČT asi nemusíme představovat: přijedete na start, vyberete si trasu podle svých sil a nálady, zaplatíte startovné, obdržíte popis trasy a vyrazíte. V cíli dostanete diplom, možná nějaký suvenýr, razítko, opečete si špekáček. Některé pochody se v tomto duchu opakují po šedesáté. Přijde vám to v dnešní době jako velké retro a uvítali byste na výletě nějaké dobrodružství a bojovku?

Pak jistě uvítáte novinku - Kvídovu stezku, jak jsou pojmenovány některé trasy turistických pochodů. Jedná se o spolupráci KČT s firmou Albi, díky níž se můžete se zvědavou chobotničkou Kvídem setkat na kratších rodinných trasách (délky 4 - 12 km) u vybraných pochodů.

Kdo je Kvído a na co se můžete těšit?

Kvído je chytrá chobotnička od Albi, která provází děti od narození do 10 let. Je parťákem, který rozvíjí řadu důležitých dovedností pro život - komunikaci, kreativitu, smyslové vnímání, jemnou motoriku, logické uvažování i objevování přírody a krás Česka.

Vydejte se i v roce 2023 pěšky na Kvídovu stezku s Klubem českých turistů. Poznávejte s Kvídem krásná místa České republiky, sbírejte razítka do hrací karty, plňte zábavné úkoly - v cíli každé z Kvídových stezek získáte v daný den odměnu za splnění úkolů na Kvídově stezce.

Kde na vás Kvído čeká?

Na Kvídovu stezku se můžete letos připojit na těchto pochodech KČT:

- 6. 5. Přes tři hrady (Potštejn, Litice, Sopotnice)
- 3. 6. Líšeňské pochody Českým rájem
- 10. 6. Pohádkový les v Krásné Lípě
- 16. 9. Po stopách kocoura Mikeše
- 7. 10. Třemošenská padesátka
- 14. 10. Tišnovská 50

*Roman Hrůza,
PR manager KČT*

Kvído...

V ÝZNAMNÉ ROVNOBĚŽKY OMÁNA A BRAZÍLIE

Duben 2022. Pandemie je na ústupu a já začínám opět plánovat své další cesty do zahraničí, které pro mě nějakou dobu nebyly možné. Jednoho slunného večera listuji Svitkem březové kůry. Narážím na činy 1E10–PŘEKROČENÍ ROVNOBĚŽEK: „Překroč po souši nebo po vodě (ne letadlem): a) polární kruh; b) obratník; c) rovník.“ **Sám sobě si říkám, že je to vlastně hezká motivace a směr, kam by mé další cesty mohly směřovat.**

Zkraje května objevuji zajímavé letenky do Ománu, termín na přelomu listopadu a prosince. Po krátkém hledání na internetu nacházím informaci, že kousek od hlavního města Muscatu prochází právě jedna z významných rovnoběžek, Obratník Raka. Neváhám ani minutu a letenky hned objednávám. Až poté obepisují pár přátel, zda by se chtěli ke mně přidat. Na-

konec jsme do Ománu vyrazili ve čtyřech. Myšlenka rovnoběžek mě nepouští ani po již naplánované cestě na arabský poloostrov. Napadá mě, zda na světě existuje země, kde bych mohl zvládnout třeba dvě rovnoběžky najednou. A ano opravdu jedna opravdu existuje – Brazílie! Čekám na správnou chvíli, která přichází na začátku září a nacházím výhodné letenky.

Zjišťuji si podmínky vstupu do země, různé možnosti letů a po pár hodinách letenky objednávám na přelom února a března 2023. V Brazílii je třeba uskutečnit ještě dva vnitrostátní lety, abych se ze Sao Paula dostal do města, kterým prochází rovník, do Macapy. Po týdnu stráveném na severu se vracím zpět na jih a autem pokračuji do města Ubatuba, kterým prochází Obratník Kozoroha. Tři z pěti mám již za sebou. Aktuálně plánuji se stejnými

přáteli, se kterými jsem byl v Ománu, návštěvu Finska, konkrétně města Rovaniemi. Tím, jak asi tušíte, prochází Severní polární kruh. Cestu plánujeme na přelom září a října. Musím říci, **že se moc těším na polární září**, tu bychom v tuto dobu měli mít určitě možnost spatřit. A pak už jen zbývá expedice na Antarktidu...

Václav Křepelák,
TOM Dakoti,
Česká Lípa

Co bylo v lednu, únoru, březnu a v dubnu 2023

Tomíci si zřizovali datové schránky, až se jim od počítačů prášilo. Někteří drobně láli ústředí za to, že zřízení datové schránky svázalo letos s registrací, leč bylo to usnesení náčelnictva tomíků... a stejně jsme ho zrušili dřív, než jsme původně plánovali.

Parta mladých lidí z moravské letní táborové školy roku 2022 spolu absolvovala Zdravokurs a mnozí z nich se chystali zapojit se do lektorování dalších ročníků.

Správce Sloupu pan Beneš se zamračil na návštěvníky, naštěstí ne z našich řad, kteří demontovali regulační hlavice z topení, lehce poničili lavici, přesouvali nábytek, plýtvali drahým teplem a ještě to drze (ne)příznávali. Do objektu už nepojedou...

Ústředí tomíků vyzvalo oddíly, aby nominovaly na ministerskou medaili ty nejlepší a nejzasloužilejší. Tak se i stalo. Vše odešlo na školské ministerstvo, které věrno své tradici příjem nepotvrdilo a na prosbu, aby byla ústředí spolků o výsledku také vyrozuměna, nereagovalo. Tak se nechme překvapit.

Do světa odešla další várka hořcových nákrčníků, skvělého textilního doplňku, který zdobí a hřeje zároveň.

Anežka Klabanová sestavila nápadník pro Světlušku, přehled osvědčených a modelových akcí, kterými naše oddíly pomáhaly a budou pomáhat dobré věci.

Jiří Homolka vyzval tomíky, aby pomohli klubu značit turistické cesty.

TOM Viking uspořádal tradiční pochod Okolo Zbraslavi a jeho mladí členové se rozhodli navštívit ústředí a vyzvědět vše podstatné od náčelníka a jeho kolegů.

Pavel Vaňásek se chvíli radoval z kvetoucí Kamenky, která se dočkala nové výmalby a nové sekačky též, aby o pár hodin později odklízěl napadlý sníh.

Česká republika si do čela zvolila Petra Pavla, prezidenta evropského stříhu, normálního vzhledu i jednání, který nás jistě nebude směřovat do náruče despotie, nebude lhát a opíjet se, nebude sprostě urážet své spoluobčany a bude civilizovaně vykonávat svůj úřad. Věřme, že drtivá většina tomíků se z této volby raduje.

Ondra Šejtka, šéf kanceláře ČRD, propagoval v televizi bohumilý program Darujeme kroužky dětem.

Petr Němčík z Medvědí stopy zveřejnil přihlášky na letní táborovou školu, kterou bude letos pořádat na Polaně. Je potěšitelné, že táborová škola byla „vyprodána“ během několika málo dní. Přejme jí, ať je nejméně tak povedená jako ta loňská.

Youry, Tomek, Anežka a Ondra si lámali hlavu, jak dobře rozjet třetí ročník Hořcové výzvy. Bylo jasné, že stovky hodin práce a přemýšlení se zúročí a vše se od prvního dubna úspěšně rozeběhne!

Ústředí napjatě čekalo na výsledky dotačního řízení – a bylo to letos vcelku dlouhé čekání. Zda se vyplatilo, to si přetete na konci této originální stati.

Hana Paňáková z chropýňských Kamínek oslavila v plné svěžesti a se spoustou nápadů sedmdesátiny a přátelé z oddílu i z náčelnictva jí přáli vše dobré.

Joe Kuna z Tanvaldu oslavil osmdesátku, též zdrav a pln optimismu, a ústředí tomíků mu k tomu rádo blahopřálo.

Krásných -sát prvně v životě zažila dlouholetá, pečlivá a pracovitá Kačka Adamcová, inventární a nepostradatelná osoba z roztockého ústředí. Vše dobré a ještě lepší!

Tomíci z oddílu N. A. L. z Ostravy brigádnicili v Uherském Hradišti a nacházeli při úklidu neuvěřitelné věci, živé i neživé. Ústředí jim tímto převelice děkuje.

Neúnavní Kralupáci pořádali ve své klubovně Uzlařskou regatu, už sedmadvacátý ročník. Vavříny v uzlování poslepu si odnesli Kateřina Popová a Jan Vejrosta. O pár dní později stejný oddíl pořádal soutěž ve stavbě stanu. Stanových stavitelů se sešlo víc než sto a plochou postavených stanů pokryli osminu Kralup.

Poslanecká sněmovna zvolila do Rady České televize skauta Tomáše Řeháka – Špalka, takto ředitele pražské Městské knihovny, precizního formulátora a čestného člověka.

Hořcová výzva zaplavila naši zemi. Z obrazovek počítačů a telefonů zmizel nový populární prezident, oddíly i jejich kamarádi žili jen Hořcovou výzvou.

Magdalena Wyatt neváhala přiletět kvůli Hořcovce z Anglie a oslovila herce Divadla Jára Cimrmana, jiní posílali pohledy kamarádům z oddílů, myli nádobí, čistili lesy, hubili kůrovce a mandelinku, vytvářeli komiks, povalovali se či **plnili kanálíka**. Tvůrčí síly pracovaly na plné obrátky a zem tomíkům fandila.

Každý tomík na světě mohl nově navštívit galerii na Zoneramě a najít tam všechno, po čem touží.

Nadace VIA se optala tomíků, jaký je stav informačních technologií v jejich spolku, v oddílech, doma...

Machršňury machrům, prohlásilo ústředí. Oblíbená modrobílá stužka je nově doplněna o žlutočernou a všichni, kdo nosí klíče, brýle či rukavice právě na takové šňůře, tak mohou radostně činit hořcově.

Adam a Lucka Weichtovi a Matěj Chour se toulali po Novém i starším Zélandu.

Petr Tetka Závodný zveleboval neochvějně Polanu a Pstruží a Petr Marek s Michalem Martínkem zase Pořešín.

Šéf tomíků Tomáš Novotný se sešel s emeritním předsedou Klubu českých turistů Janem Havelkou a pěkně si popovídali o životě, lidech, klubu i asociaci.

Ministerstvo školství poslalo tomíkům před Velikonocemi solidní nadílku peněz, která pomůže nastartovat nové programy, zejména v ekologii a výchově, a mírně vylepší inflací trápený spolkový rozpočet též v přímé dotaci pro oddíly či v provozních nákladech. Děkuje

Významná část prostředků, tzv. specifické aktivity, je daná fixně rozhodnutím ministerstva, ale ústředí i náčelnictvo věří, že o nové či inovované dotační možnosti, které budou do půlky května představeny našim oddílům, bude v letošním roce zájem.

Zemřel Karel Sucháček, vedoucí tomíků z Francovy Lhoty, člověk, který práci s dětmi zasvětil celý svůj aktivní život. Učitel, nadšený turista, organizátor mnoha výprav a výletů, milovník Polany a Kusalína odešel na konci března. Bylo mu 69 let.

Otaš z Rytířů Lužických hvozdů a Česílků z Jelenů zvelebovali rožmberské terasy, aby na ně mohly být zasazeny speciální, pro náš spolek vyšlechtěné odrůdy růží Roses Rosenbergus a Roses Gentianus.

Na samém začátku dubna je pak vysazovali rukou společnou a nerozdílnou spolu s Kačkou Šejtkovou z Prahy a Ruslanem Volkovem od náčelníka, zatímco ten zkoumal se Štěpánkem Šejtkou, zda se vltavská voda zbarví vlivem hozené lentilky třeba na modro. **Nezbarvila.**

Ústředí chystalo květnovou výpravu pro spolkové seniory a ti slibovali, že se do hlavního města dostaví tentokrát ve velmi hojném počtu čtyřiceti (někteří i s rodinným doprovodem) a že se těší na toulky Prahou, spaní v jednom z nejkrásnějších míst Prahy i na pěkné divadelní představení.

Joe Kuna osmdesátiletý. Gratulujeme!

Tanvaldský tomík Josef „Joe“ Kuna oslavil ve středu 1. března kulaté narozeniny. Dožívá se jich v dobré kondici, obklopen blízkými. Stále v pohybu!

Joe vedl bezmála třicet let TOM Zálesák a dodnes se turistice věnuje, děti a mládež vyměnil za kamarády z KČT bližší svému věku. Jeho síla a elán jsou ohromující, spravuje oddílovou/klubovou základnu Tomka pod Malým Špičákem. JOE Pepa (jak se sám podepisuje) pomohl chatu před lety získat a vloni zahájil její rekonstrukci. Ta je nyní u konce. Tomka znovu slouží tomíkům i turistům na Tanvaldsku, prostornější a krásnější. Dík Joemu za jeho práci!

Hana Paňáková oslavila kulatiny

Hani Pani, též Haňa Paňa. Tak je svými známými a spolupracovníky přátelsky nazývána. Dlouholeté vedoucí chropýňských Kamínků přejeme k narozeninám, které oslavila 12. února, vše nejlepší, pevně zdraví a hodně pohody s tomíky i rodinou.

Hořcová výzva je v plném proudu!

Laskavý čtenář Tomíka, její účastník, vše bystře sleduje na sociálních sítích. Redakce si myslí, že jeden z nejpозорuhodnějších kousků se podařil Magdaleně Wyatt - Majdy, bývalé člence oddílu TOM Třicítka a Dvojka. Ta splnila úkol č. 64, jehož cílem je navštívit divadlo, koncert nebo vernisáž vpravdě originálním způsobem - vyrazila za Cimrmany. Skvělé! Tleskáme. Přečtěte si, jak se to stalo: Majdy žije a plní úkoly z výzvy v Anglii. „Z Anglie jsem přijela za rodinou na Velikonoce a na Cimrmany a nikdy by mě nenapadlo se s nimi fotit, ale Hořcová výzva ve mně vždycky probudí hravou holku. Tak jsem je, řídící se příslovím „líná huba, holé neštěstí“, během čekání na podpis po představení Posla z Liptákova poprosila o vzkaz tomíkům.“

Růže v Rožmberku

Zkraje dubna, když se teplota držela jen trošičku nad nulou, vyrazila zahradnická parta do Rožmberka. Ofas s Česílkem tam pobýli pár dní a ukrutně si mákli na přípravě teras a zahrady vůbec. Krásně to udělali!

Kačenka, Štěpánek, Ruslan a já jsme jim přijeli pomoci na jeden den. Když Rožmberk, tak růže! Těch jsme tam vysadili na třicet a věřím, že v letošním létě rozkvetou trošku a v příštím naplní. Růže v Rožmberku...

Jarní výprava do Domečku

Jarní výpravu si celou připravili a zorganizovali naši mladí vedoucí. Navíc v tomickém Domečku jsme už dlouho nebyli. V pátek večer jsme dorazili na základnu. Pan správce nám zatopil, což bylo velmi příjemné.

Základnu tvoří velká společenská místnost s velkým bytelným stolem a lavicemi, na patře se vyspí pohodlně až osm lidíček. Místnosti vévodí velká krbová kamna, která celý prostor bezvadně vytopí. Nová podlaha v obou místnostech s dlaždicemi pod kamny přímo září. Druhou místností je ložnice. Jedině na této základně se nachází unikátní třípatrová postel. V ní se vyspí pohodlně patnáct lidí. Tady již kamna nejsou, jen přímo-top, ale na spaní je tepla až dost. Dále je zde solidně vybavená kuchyňka s lednicí a sociálka s toaletou a sprchou.

Po večeri následovalo několik her a posezení s kytarami... V sobotu byla na programu Národní přírodní rezervace Peklo, která se rozkládá ve skalnatém údolí Robečského potoka. Vlakem jsme dojeli do Zahrádek a pěšky zpátky Peklem do Dubice. **Stejný nápad ovšem mělo dalších snad tisíc lidí, kteří s námi jeli vlakem do Zahrádek.**

Cestou jsme obdivovali různé skalní útvary a převisy, prolézali malé jeskyně či skalní tunely. Bylo opravdu krásně a bílé koberce chráněných bledulí jarních byly až dechberoucí.

Na sobotní večer si Hoďas připravil hledačskou hru v ulicích města. Tajemné uličky Věžeňská, Masná či Prokopa Holého nebo Jindřicha z Lipé byly v záři osvětlení ještě tajemnější a strašidelnější. Úkolem bylo najít podle mapy pět schránek s indiciemi k ukrytému pokladu. Hra se vydařila skvěle. Sám jsem doprovázel jednu skupinu dětí. Česká Lípa je opravdu pěkné město se starobylým centrem.

Večerní posezení nad oddílovými kronikami se zpíváním za doprovodu kytary je úžasné. Takové chvíle jsou za odměnu. Neděle je vždy ve znamení balení a úklidu. K němu patří i přidělení věcí, které jsou v té chvíli *ničí*. **Své mladší kolegy vedoucí musím pochválit.** Organizaci výpravy perfektně zvládli, byla opravdu úspěšná.

Vratislav Florián – Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

VE VERK JOACHYMA UMNĚLA YNTELIKEN

... za tykve.